

soudu Gl. U. 14.738. A konečně praví rozhodnutí téhož soudu Gl. U. n. ř. 3953, že nároky poručenice ze správy majetku proti poručníkovi před vyřízením konečného účtu patří do nesporného řízení. Tyto přesvědčivé vývody, k nimž se přidává Nejvyšší soud, vedou k tomuto právnímu názoru: Zákon (§§ 208 až 215 nesp. říz.) ustanovil zvláštní předpisy pro projednání a vyřízení poručenských účtů. Tyto účty a vzájemné nároky z nich plynoucí mohou býti projednány a vyřízeny jen nespornou cestou a nemohou býti poukázány podle § 2 čís. 7 nesp. říz. na pořad práva. Teprve po skončení poručnictví a po vyřízení konečného účtu nemohou už býti projednány a vyřizovány v nesporném řízení, nýbrž patří na pořad práva. Podle této právní zásady je rozhodnutí rekursního soudu správné a dovolací stížnost je neodůvodněna.

Čís. 8420.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Pokud jest manžel, z jehož viny byl vysloven rozvod manželství od stolu a lože, oprávněn domáhati se rozluky manželství podle § 17 zák.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1928, R I 713/28.)

Manželství stran bylo rozvedeno od stolu a lože z viny žalovaného manžela. Žádosti manžela o rozluky manželství soud prvního stupně vyhověl, rekursní soud žádost zamítl, poněvadž by bylo proti dobrým mravům, kdyby návrhu manžela, který podle rozsudku jest sám vinen na rozvodu manželství od stolu a lože, bez souhlasu druhého manžela bylo vyhověno.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Hned v prvním rozhodnutí, v němž nejvyšší soud proti starší praxi, která výraz »každý« § 17 rozl. zák. brala doslovně, majíc za to, že v každém případě rozvodu vysloveného rozsudkem má každý z manželů nárok na rozluky, i když byl sám výlučně vinen rozlukou, zaujal stanovisko obmezující, nepřipouštějící nárok na rozluky manželu vinnému proti nevinnému bezpodmínečně, jakž se dělo dříve, bylo jasně vysloveno, že manžel vinný nemá proti nevinnému nárok na rozluky, kdyby se to jevilo proti dobrým mravům, nebylo však řečeno, že ho nemá nikdy, a byla právě zrovna tam rozluka manželu vinnému proti nevinnému povolena a odůvodněna, že a proč v tehdejších případech nárok manželův na rozluky, ač byl na rozvodu samojediný vinným uznán, nejevil se proti dobrým mravům. To nižší stolice často přehlížejí, majíce mylně za to, že tam byla vyslovena zásada, že manžel uznáný v roz-

sudku rozvodovém samojediný vinným nemá proti nevinnému nárok na rozluky nikdy. Podle řečeného jest i v souzeném případě zkoumati, zda lze říci, že není s dobrými mravy slučitelné, žádá-li vinný manžel o rozluky proti manželce nevinné, a k tomu cíli jest uvést, jak se věc měla v podstatě ve sporu rozvodovém. O rozvod žalovala, již po druhé, manželka, nynější odpůrkyně, žalovaný manžel, nynější navrhopatel, rozvodu se bránil, jsa ochoten s manželkou žíti a navrhoval zamítnutí manželčiny žaloby, pokud se týče (t. j. bylo-li by žalobě přece vyhověno), by rozvod vysloven byl z výlučné viny žalobkyně. Nižší stolice manželčinu žalobu o rozvod zamítly, protože tu není zákonného důvodu rozvodu, na dovolání žalobkyně však nejvyšší soud rozsudkem ze dne 25. června 1926 Rv I 568/24 manželství rozvedl z viny žalovaného manžela, v podstatě z důvodu, že jí manžel v obchodu její neschopnost, obsluhovati zákazníky, vytýkal hrubým, urážlivým způsobem, kdežto, zvláště když v tom ohledu měla, ačkoliv byla přičetná, podprůměrné duševní schopnosti, jsouc duševně méněcenná než on, takže bylo jeho povinností laskavým a přátelským poučováním dáti jí návod, jak si má v obchodě počínati, k čemuž přistoupila ještě nadávka »zatracený, hluchý vole«, které se proti ní dopustil v říjnu 1922. To je vše. Případ je tedy docela jiný, než v rozhodnutí shora citovaném, kde jako prototyp manželova jednání proti dobrým mravům míněn ten stav věci, kde manžel, jenž se manželky chce zbaviti, činí, když mu manželka, sama rádně se chovajíc, nezavdává příčinu k rozvodu, vše možné, aby sám jí zavedl k němu příčinu a donutil ji k žalobě o rozvod, načež, když manželka, nemohouc konečně příkoří manželem jí činěná snést, rozvod si vymůže, on tohoto vlastní záludností dosaženého rozvodu, o nějž se snažil a jenž je tak říkajíc vodou na jeho mlýn (pravidelně nechá proto na žalobu manželčinu vydati rozsudek pro zmeškání nebo důvod rozvodu hladce dozná, jen by rozvod uspíšil), užívá ve svůj prospěch, k účelu, k němuž svými příkořími manželce schválně činěnými směřoval: k rozluce. V projednávaném případě naopak manžel na rozvod, pokud se týče na pozdější rozluky nespekuloval, nýbrž dopouštěl se jen přehánění, nekrotě se dostatečně, když, popuzen byv manželčinou neobratností v obchodě, hněvu svému dal nenáležitým způsobem průchod. Vzala-li si to manželka za důvod rozvodu, jemuž se žalovaný manžel bránil, musila býti připravena na to, že se manžel bude pak domáhati rozluky, ježto, chtěje žíti v manželství a máje také k vůli obchodu hospodářskou potřebu manželčiny podpory, nemůže setrvati v nuceném bezženství. Tu tedy není proti dobrým mravům, když se manžel domáhal rozluky manželství proti jeho vůli rozvedeného, ježto manželstvím jen rozvedeným není mu spomoženo. Manželce se naopak rozlukou nikterak nekřivdí, neboť, ana rozluka je vyslovena z výlučné viny žalovaného, její hmotněprávní postavení majetkové (poměr vyživovací) se tím nemění, jak z porovnání § 1264 s § 1266 obč. zák. zřejmo, a otázka pense, která tu při manželích ustanovených pod pensijní dekret bývá ovšem kamenem úrazu, tu v potaz vůbec nepřichází, ježto manžel jest živnostníkem.